

Arrest

nr. 274 956 van 4 juli 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. I. AYAYA
Oscar Van Goidtsnovenlaan 97
1190 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 7 maart 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 februari 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 februari 2022 waarbij een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 maart 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 april 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. H. ERZURUMLU, die *loco* advocaat B. I. AYAYA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 februari 2022 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de verzoeker, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit bevel is de eerste bestreden beslissing, die op 8 februari 2022 aan de verzoeker ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Aan de Heer:

Naam: O. (...)

Voornaam: V. O. (...)

Geboortedatum: (...).1972

Geboorteplaats: O. (...)

Nationaliteit: Nigeria

wordt het bevel gegeven onmiddellijk het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7. alinea 1, van de wet:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

x 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

Op 08.02.2022 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 3 jaar met uitstel 5 jaar door de Correctionele Rechtbank van Brussel voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs als dader of mededader. Uit louter persoonlijk en gemakkelijk (geld)gewin wordt aldus volledig voorbijgegaan aan de openbare veiligheid, de algemene volksgezondheid en de gezondheid van de uiteindelijke individuele druggebruiker. Dit alles terwijl het plegen van dergelijke misdrijven ook indruist tegen het maatschappelijk bewustzijn en de sociale orde. Dergelijke misdrijven zorgen namelijk voor een opeenvolging van belangrijke maatschappelijke overlast doordat verdovende middelen op de markt komen en er bij de verkoop ervan misbruik wordt gemaakt van de zwakheid en verslaving van de individuele druggebruiker, die op zijn beurt, om aan zijn verslaving te kunnen voldoen, mogelijks andere misdrijven gaat plegen. Zowel de openbare veiligheid als de volksgezondheid worden hierdoor voortdurend in gevaar gebracht. De daaruit voortvloeiende maatschappelijke beroering maakt tevens een bedreiging uit voor de openbare veiligheid. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/13

Betrokkene heeft het ontvangstbewijs met betrekking tot de hoorplicht getekend in de gevangenis van St. Gillis op 14.09.2021. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Het administratief dossier van de betrokkene bevat geen elementen die erop wijzen dat de betrokkene een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft. Uit het administratief dossier van betrokkene kan eveneens geen vrees in het kader van art 3 afgeleid worden.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

* Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

x Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

Op 08.02.2022 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 3 jaar met uitstel 5 jaar door de Correctionele Rechtbank van Brussel voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs als dader of mededader.

*Uit louter persoonlijk en gemakkelijk (geld)gewin wordt aldus volledig voorbijgegaan aan de openbare veiligheid, de algemene volksgezondheid en de gezondheid van de uiteindelijke individuele druggebruiker. Dit alles terwijl het plegen van dergelijke misdrijven ook indruist tegen het maatschappelijk bewustzijn en de sociale orde. Dergelijke misdrijven zorgen namelijk voor een opeenvolging van belangrijke maatschappelijke overlast doordat verdovende middelen op de markt komen en er bij de verkoop ervan misbruik wordt gemaakt van de zwakheid en verslaving van de individuele druggebruiker, die op zijn beurt, om aan zijn verslaving te kunnen voldoen, mogelijks andere misdrijven gaat plegen. Zowel de openbare veiligheid als de volksgezondheid worden hierdoor voortdurend in gevaar gebracht. De daaruit voortvloeiende maatschappelijke beroering maakt tevens een bedreiging uit voor de openbare veiligheid. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt orde te kunnen schaden.
(...)"*

Op 8 februari 2022 beslist de gemachtigde tevens om de verzoeker een inreisverbod van drie jaar op te leggen (bijlage 13sexies).

Dit inreisverbod is de tweede bestreden beslissing, die eveneens op 8 februari 2022 aan de verzoeker ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

"(...)

Aan de Heer:

Naam: O. (...)

Voornaam: V. O. (...)

Geboortedatum: (...).1972

Geboorteplaats: O. (...)

Nationaliteit: Nigeria

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 08.02.2022 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

× 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

□ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Op 08.02.2022 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 3 jaar met uitstel 5 jaar door de Correctionele Rechtbank van Brussel voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs als dader of mededader. Uit louter persoonlijk en gemakkelijk (geld)gewin wordt aldus volledig voorbijgegaan aan de openbare veiligheid, de algemene volksgezondheid en de gezondheid van de uiteindelijke individuele druggebruiker. Dit alles terwijl het plegen van dergelijke misdrijven ook indruist tegen het maatschappelijk bewustzijn en de sociale orde. Dergelijke misdrijven zorgen namelijk voor een opeenvolging van belangrijke maatschappelijke overlast doordat verdovende middelen op de markt komen en er bij de verkoop ervan misbruik wordt gemaakt van de zwakheid en verslaving van de individuele druggebruiker, die op zijn beurt, om aan zijn verslaving te kunnen voldoen, mogelijks andere misdrijven gaat plegen. Zowel de openbare veiligheid als de volksgezondheid worden hierdoor voortdurend in gevaar gebracht. De daaruit voortvloeiende maatschappelijke beroering maakt tevens een bedreiging uit voor de openbare veiligheid. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Artikel 74/11

Betrokkene heeft het ontvangstbewijs met betrekking tot de hoorplicht getekend in de gevangenis van St. Gillis op 14.09.2021. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Het administratief dossier van de betrokkene bevat geen elementen die erop wijzen dat de betrokkene een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft. Uit het administratief dossier van betrokkene kan eveneens geen vrees in het kader van art 3 afgeleid worden. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11. (...)"

2. Over de rechtspleging

De verzoeker heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesesmemorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 74/11, § 1, tweede lid, en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name dat geen rekening werd gehouden met de voorafgaande rechterlijke beslissing van de strafrechter te Brussel, en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Daarnaast maakt de verzoeker ook gewag van een manifeste appreciatiefout.

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

"1.

Attendu que l'article 74/11 § 1^{er} visé par l'Office des étrangers prévoit que «

« § 1er. La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas.

La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de maximum trois ans, dans les cas suivants :

1° lorsqu'aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire ou:

2° lorsqu'une décision d'éloignement antérieure n'a pas été exécutée

Le délai maximum de trois ans prévu à l'alinéa 2 est porté à un maximum de cinq ans lorsque

1° le ressortissant d'un pays tiers a recouru à la fraude ou à d'autres moyens illégaux afin d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour:

2° le ressortissant d'un pays tiers a conclu un mariage, un partenariat ou une adoption uniquement en vue d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour dans le Royaume.]

La décision d'éloignement peut être assortie d'une interdiction d'entrée de plus de cinq ans lorsque le ressortissant d'un pays tiers constitue une menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale. »

L'Office des étrangers ne tient pas compte du fait que la partie requérante a une famille effective dans l'espace schengen et que ses enfants sont des citoyens européens et sont établis de manière effective au Pays Bas.

Le requérant entretient une vie familiale effective.

La présence de »s enfants mineurs sur l'espace schengen constitue une circonstance propre à l'examen du dossier du requérant. Le Juge pénal pour l'appréciation de la peine a tenu compte des « éléments de personnalité du Prévenu tels qu'ils ressortent du dossier répressif et des débats dont notamment sa situation socio-familiale »

La partie adverse n'a pas tenu compte des circonstances propres au cas de Monsieur O. V. (...);

En outre, aucun élément dans le dossier de l'Office des étrangers ne vient énerver les conditions fixées par la disposition légale, pour imposer à un étranger le délai maximum de trois ans ou un délai de plus de 3 ans.

L'application du délai maximum de 3 ans est doit être motivée afin de permettre à l'étranger qui vient d'obtenir sa libération après avoir purgé sa peine de comprendre la raison de l'imposition de ce délai qui tend à le priver de sa vie familiale.

Attendu que la partie adverse essaie de justifier ce délai maximum par le fait que le requérant est condamné pour Importation des stupéfiants et détention des stupéfiants, manifestement destinés à la vente.

Les conditions fixées par la loi sont claires : menace grave pour l'ordre public ou la sécurité public. L'ordre public est un ensemble de règles, principes et valeurs essentiels, qui doivent être respectés par tous.

Le requérant a certes porté atteinte à l'ordre public, mais par sa détention et sa condamnation et surtout par la saisie par les enquêteurs des produits interdits, il considère qu'il a payé par sa détention les faits délictueux qu'il a commis.

Et, qu'il ne peut être sanctionné deux fois pour les même faits. C'est l'interdiction d'application du principe général de « No bis in idem » ;

Par ailleurs, il n'est pas établi que le requérant avait déjà fait l'objet d'un ordre de quitter sur le territoire du Royaume ou qu'il a eu ses documents de séjour sur l'espace Schengen au moyen de fraude ou d'autres moyens illégaux.

Le requérant est célibataire et père des enfants mineurs d'âge citoyens européens. Il n'a pas contracté un mariage blanc ou gris dans le but d'avoir ses papiers de séjour.

Aucun élément ne justifie le maximum du délai d'interdiction et n'établi ;

L'administration de l'Office des étranger n'a pas tenu compte des éléments propres au cas du requérant ou il a simplement mal apprécié les circonstances propres au requérant ce qui revient à commettre une erreur manifeste d'appréciation ;

Attendu que le requérant tient à faire observer qu'il n'a jamais fait, auparavant, l'objet d'une décision de l'ordre de quitter le territoire durant les 10 derniers années qui pourrait justifier le maximum du délai d'interdiction.

Le séjour illégal sur le territoire belge uniquement ne donne pas lieu automatiquement droit à une décision de d'ordre de quitter le territoire Schengen avec interdiction d'entrée au territoire de 3 ans ou de plus de trois ans. mais, c'est une faculté des autorités qui dépend de plusieurs circonstances liées à la personne du ressortissant du pays tiers ;

Dans le cas d'espèce, la partie requérante a un séjour régulier dans un pays de l'Espace Schengen, elle a une famille établie dans l'espace Schengen, enfin, elle a été condamnée par un des pays membres et a purgé sa peine, il est disproportionné de lui infliger une interdiction d'entrée et lui donner un ordre de quitter le territoire.

2.

Attendu quant aux violations des dispositions conventionnelles, la requérante rappelle que l'article 8 de la Convention précitée prévoit que

«1.Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.

2.Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui. »

L'interdiction d'entrée en Belgique et dans l'espace Schengen, est ressentie par la partie requérante comme une façon de l'empêcher de mener une vie familiale avec ses enfants mineurs d'âge, ce qui revient à une violation des droits protégés par les articles 8 de la CEDH, notamment son droit de vivre avec sa famille avec laquelle on forme une cellule familiale effective.

La partie n'a aucun élément ou indice qui conduit à ce que le requérant est susceptible de récidiver.

Monsieur O. (...) estime que même la loi ne prévoit pas que celui qui a purgé sa peine pour les faits qu'on lui reprochait doit encore subir une sanction administrative d'expulsion et d'interdiction alors ce même personne a le séjour régulier sur le territoire.

L'intérêt des enfants à vivre avec leurs parents n'a pas été observé.

3.

Attendu que l'article 74/13 de la loi sur les étrangers prévoit que

« Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné »

A la lecture de la motivation des décisions attaquées, il y ressort que l'Office des étrangers n'a pas tenu compte de l'intérêt des enfants mineurs hollandais du requérant et de la vie familiale de celui-ci ;

Le Procureur du Roi n'a prévu aucune autorisation judiciaire à titre exceptionnelle. Maintenir l'interdiction d'entrée du requérant reviendrait à lui refuser l'accès à la justice ;

Nul n'ignorer dans le cas d'expulsion, les autorités consulaires n'acceptent pas de recueillir la demande d'une personne étrangère qui était auparavant expulsée de la Belgique ou de l'Union Européenne.

Les arguments tirés de l'obligation pour l'autorité administrative d'interdire l'entrée sur le territoire d'un étranger qui était entrée régulièrement et y vit régulièrement dans un des Etats membres violent les dispositions conventionnelles européennes ;

Le Conseil du Contentieux des étrangers a déjà considéré à l'unanimité dans un arrêt de suspension que « la partie défenderesse doit, dans certains cas déterminés à l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980, délivrer un ordre de quitter le territoire, à tout ressortissant d'un pays tiers se trouvant sur le territoire belge en séjour irrégulier, cette obligation ne doit pas s'entendre comme s'imposant à elle de manière automatique et en toutes circonstances. Ainsi, le caractère irrégulier du séjour ne saurait suffire ci lui seul ci justifier la délivrance d'un ordre de quitter le territoire sans que d'autres facteurs, notamment liés à la violation des droits fondamentaux garantis par les articles 3 et 8 de la CEDH soient également pris en compte, de manière telle que la partie défenderesse n'est pas dépourvue en la matière d'un certain pourcentage d'appréciation (CCE statuant en assemblée générale n°116003 du 19 décembre 2013). » (CCE, arrêt n° 123081 du 25 avril 2014) ;

Il y a lieu d'annuler l'interdiction de TROIS ANS infligée à Monsieur O. (...) et d'annuler l'ordre de quitter le territoire Schengen ;"

3.2.1. Waar de verzoeker gewag maakt van een manifeste appreciatiefout en in de uiteenzetting van het enig middel inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de in de bestreden beslissingen opgegeven motieven, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van de artikelen 74/11, § 1, tweede lid, (wat de tweede bestreden beslissing betreft) en 74/13 (wat de eerste bestreden beslissing betreft) van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM (wat de beide bestreden beslissingen betreft).

Artikel 74/11, § 1, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet wordt de duur van het inreisverbod “vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”.

In de tweede bestreden akte wordt als volgt toegelicht waarom de verzoeker een inreisverbod met een termijn van drie jaar wordt opgelegd:

“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Op 08.02.2022 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 3 jaar met uitstel 5 jaar door de Correctionele Rechtbank van Brussel voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs als dader of mededader. Uit louter persoonlijk en gemakkelijk (geld)gewin wordt aldus volledig voorbijgegaan aan de openbare veiligheid, de algemene volksgezondheid en de gezondheid van de uiteindelijke individuele druggebruiker. Dit alles terwijl het plegen van dergelijke misdrijven ook indruist tegen het maatschappelijk bewustzijn en de sociale orde. Dergelijke misdrijven zorgen namelijk voor een opeenvolging van belangrijke maatschappelijke overlast doordat verdovende middelen op de markt komen en er bij de verkoop ervan misbruik wordt gemaakt van de zwakheid en verslaving van de individuele druggebruiker, die op zijn beurt, om aan zijn verslaving te kunnen voldoen, mogelijks andere misdrijven gaat plegen. Zowel de openbare veiligheid als de volksgezondheid worden hierdoor voortdurend in gevaar gebracht. De daaruit voortvloeiende maatschappelijke beroering maakt tevens een bedreiging uit voor de openbare veiligheid. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Artikel 74/11

Betrokkene heeft het ontvangstbewijs met betrekking tot de hoorplicht getekend in de gevangenis van St.Gillis op 14.09.2021. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken.

Het administratief dossier van de betrokkene bevat geen elementen die erop wijzen dat de betrokkene een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft. Uit het administratief dossier van betrokkene kan eveneens geen vrees in het kader van art 3 afgeleid worden.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.”

Thans betoogt de verzoeker dat geen rekening werd gehouden met zijn familieleven, met name zijn minderjarige kinderen, die Unieburgers zijn en verblijven in Nederland. De verzoeker stelt dat hij een werkelijk familieleven met hen onderhoudt.

De verzoeker gaat echter op geen enkele wijze in op volgend motief uit de tweede bestreden beslissing:

“Betrokkene heeft het ontvangstbewijs met betrekking tot de hoorplicht getekend in de gevangenis van St. Gillis op 14.09.2021. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken.”

Dit motief houdt dan ook stand.

Het stond de verzoeker vrij om in het kader van de uitoefening van zijn hoorrecht de verweerder te wijzen op zijn minderjarige kinderen die in Nederland verblijven. De verzoeker heeft dit nagelaten. Nu de verzoeker *“na(liet) deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken”* en hij *“(na)liet (...) op eigen initiatief (...) de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken”*, kan het de verweerder niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met elementen die hem niet ter kennis werden gebracht voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissingen.

De verzoeker meent dat het niet gerechtvaardigd is om hem een inreisverbod met een maximumduur van drie jaar op te leggen. Hij leest in de tweede bestreden akte dat wordt verwezen naar zijn strafrechtelijke veroordeling en benadrukt dat hij zijn straf heeft uitgezeten.

Waar de verzoeker verwijst naar het *“non bis in idem”*-beginsel, dient erop te worden gewezen dat de tweede bestreden beslissing geen strafsancie is, maar een administratieve beslissing die volledig los staat van de strafvervolging. Het *adagium “non bis in idem”* belet niet dat maatregelen of sancties van verschillende orde worden opgelegd voor dezelfde feiten (RvS 7 december 2006, nr. 165.665). De verzoeker heeft verder de mogelijkheid zijn verweermiddelen in het kader van huidig beroep naar voor te brengen. Het opleggen van een inreisverbod is verder ook uitdrukkelijk geregeld in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, ter omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn).

Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet kan een inreisverbod van meer dan vijf jaar worden opgelegd indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Thans wordt de verzoeker een inreisverbod met een duur van drie jaar opgelegd, zodat in tegenstelling tot wat de verzoeker lijkt voor te houden geenszins aangetoond moet worden dat hij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De verzoeker benadrukt dat niet wordt aangetoond dat hij eerder al een bevel kreeg om het Schengengebied te verlaten.

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet volgt dat de verweerder in beginsel verplicht is een inreisverbod op te leggen *“indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan”* of *“indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”*. Artikel 74/11, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt immers op stellige wijze dat de beslissing tot verwijdering *“gepaard gaat met”* een inreisverbod indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. Deze principiële verplichting tot het opleggen van een inreisverbod is ingevoerd in omzetting van artikel 11, lid 1, van de Terugkeerrichtlijn.

Uit de bewoordingen van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, en meer bepaald uit het gebruik van het nevenschikt voegwoord *“of”*, blijkt dat de toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1°, of van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet reeds volstaat om een inreisverbod op te leggen.

De gemachtigde is dan ook reeds overeenkomstig artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° of 2°, van de Vreemdelingenwet in principe verplicht om een inreisverbod op te leggen. Dat er een algemene verplichting is om een inreisverbod op te leggen, blijkt tevens uit het bepaalde in artikel 74/11, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet dat voorziet dat de gemachtigde zich “kan” onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen. De gemachtigde heeft dus wel “de mogelijkheid” om in individuele gevallen en om humanitaire redenen geen inreisverbod op te leggen, doch dit doet geen afbreuk aan de algemene regel dat een inreisverbod moet worden opgelegd. Het is dan ook niet de algemene regel (het opleggen van het inreisverbod) maar de uitzondering (geen inreisverbod opleggen) die noopt tot een specifieke motivering. De beslissing om een inreisverbod op te leggen (los van de geldingstermijn ervan) is dan ook op pertinente en draagkrachtige wijze gemotiveerd door de loutere vaststelling dat het inreisverbod gepaard gaat met een verwijderingsbeslissing waarbij voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of dat de betrokkene een vroegere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd.

De Raad stelt vast dat de verzoeker de motieven van de eerste bestreden beslissing om hem geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan, niet betwist:

“Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

** Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

x Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

Op 08.02.2022 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 3 jaar met uitstel 5 jaar door de Correctionele Rechtbank van Brussel voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs als dader of mededader. Uit louter persoonlijk en gemakkelijk (geld)gewin wordt aldus volledig voorbijgegaan aan de openbare veiligheid, de algemene volksgezondheid en de gezondheid van de uiteindelijke individuele druggebruiker. Dit alles terwijl het plegen van dergelijke misdrijven ook indruist tegen het maatschappelijk bewustzijn en de sociale orde. Dergelijke misdrijven zorgen namelijk voor een opeenvolging van belangrijke maatschappelijke overlast doordat verdovende middelen op de markt komen en er bij de verkoop ervan misbruik wordt gemaakt van de zwakheid en verslaving van de individuele druggebruiker, die op zijn beurt, om aan zijn verslaving te kunnen voldoen, mogelijks andere misdrijven gaat plegen. Zowel de openbare veiligheid als de volksgezondheid worden hierdoor voortdurend in gevaar gebracht. De daaruit voortvloeiende maatschappelijke beroering maakt tevens een bedreiging uit voor de openbare veiligheid. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt orde te kunnen schaden.”

Deze motieven houden dan ook stand.

Aangezien het thans bestreden inreisverbod gepaard gaat met een verwijderingsbeslissing die geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek toestaat en gelet op de verplichting om in die omstandigheden een inreisverbod op te leggen in toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, dient te worden vastgesteld dat de beslissing om een inreisverbod op te leggen (los van de geldingstermijn ervan) reeds op draagkrachtige en pertinente wijze is gemotiveerd door de loutere toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet.

Het gegeven dat de verzoeker nooit eerder werd bevolen om het Schengengrondgebied te verlaten, verhindert dan ook niet dat de verzoeker in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet een inreisverbod wordt opgelegd.

Daarnaast benadrukt de verzoeker dat niet wordt aangetoond dat hij verblijfsdocumenten op basis van fraude of op basis van andere illegale middelen, zoals een schijnhuwelijk, heeft verkregen.

Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet wordt de maximale termijn op vijf jaar in plaats van drie jaar gebracht indien de derdelander fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden. Aangezien de maximumtermijn in geval van fraude vijf jaar bedraagt, maakt de verzoeker niet aannemelijk dat er bij afwezigheid van fraude geen inreisverbod van drie jaar zou kunnen worden opgelegd.

Waar de verzoeker nog aanvoert dat het disproportioneel is om hem een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod op te leggen wanneer hij een verblijfsrecht heeft in een Schengenlidstaat, wordt erop gewezen dat in de eerste bestreden beslissing als volgt wordt gemotiveerd:

“wordt het bevel gegeven onmiddellijk het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- *tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*
- *tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten.”*

In de tweede bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt voorts dat de verzoeker enkel ANG-geseind werd. Het blijkt niet dat de verweerder overging tot een SIS II-seining, die is een signalering overeenkomstig artikel 24 van de Verordening (EG) nr. 1987/2006 van het Europees Parlement en de Raad van 20 december 2006 betreffende de instelling, de werking en het gebruik van het Schengeninformatiesysteem van de tweede generatie (de SIS II-Verordening) waarbij de betrokken vreemdeling ter *fine* van weigering van toegang en verblijf gesignaleerd staat voor alle Schengenstaten. Aangezien uit de stukken van het administratief dossier inderdaad blijkt dat de verzoeker over een geldige, Spaanse verblijfstitel beschikt, staan de thans bestreden beslissingen hem derhalve niet in de weg om zich vrij naar deze Schengenlidstaat te begeven en er te verblijven. *In casu* is het territoriaal toepassingsgebied van de tweede bestreden beslissing beperkt tot België en legt de eerste bestreden beslissing de verzoeker enkel de verplichting op om onmiddellijk het Belgische grondgebied te verlaten.

Op het einde van zijn verzoekschrift betoogt de verzoeker nog dat het inreisverbod hem de toegang tot justitie ontzegt; de verzoeker licht dit niet verder toe en de Raad ziet ook niet in hoe de tweede bestreden beslissing enige toegang tot justitie zou ontzeggen. Het staat de verzoeker bovendien vrij om zich te laten vertegenwoordigen door een raadsman.

De verzoeker meent tevens dat de consulaire diensten niet langer zijn aanvraag zullen willen ontvangen nu hij eerder uit België en de Europese Unie werd gezet. Dit betoog is echter hypothetisch en niet onderbouwd, zodat het niet kan worden aangenomen. Bovendien heeft dit betoog geen betrekking op de wettigheid van de bestreden beslissingen, maar op de (vermeende en hypothetische) gevolgen ervan.

De verzoeker kan tot slot niet worden gevolgd waar hij stelt dat de thans bestreden beslissingen enkel en alleen zijn gegrond op zijn onregelmatig verblijf in België. Een eenvoudige lezing van de bestreden aktes leert echter dat deze tevens op andere gronden zijn getroffen, zoals de vaststelling dat de verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Daarnaast heeft de verweerder in beide bestreden beslissingen gemotiveerd omtrent de door de artikelen 3 en 8 van het EVRM geboden bescherming.

Het bepalen van de duur van het inreisverbod behoort tot de discretionaire bevoegdheid van de verweerder, die op dit punt wel rekening dient te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De gemachtigde heeft in de tweede bestreden beslissing de redenen uiteengezet waarom een inreisverbod van drie jaar voor de verzoeker proportioneel wordt geacht. De motiveringsverplichting reikt echter niet zover dat uitdrukkelijk moet worden gemotiveerd waarom bepaalde elementen niet kunnen leiden tot een inreisverbod met een minder lange duur. Gelet op wat hiervoor werd uiteengezet, maakt de verzoeker niet aannemelijk dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze tot een inreisverbod met een duur van drie jaar heeft besloten. De verzoeker maakt niet aannemelijk dat – bij het bepalen van de duur van het inreisverbod – geen afdoende onderzoek heeft plaatsgevonden omtrent de toen gekende specifieke omstandigheden van zijn geval of dat enige specifieke, en op het ogenblik van de genomen beslissing gekende, omstandigheid ten onrechte niet in rekening werd gebracht.

De verzoeker maakt niet aannemelijk dat de verweerder niet in redelijkheid is gekomen tot de afgifte van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoeker heeft evenmin aangetoond dat de verweerder bij het opleggen van het inreisverbod van drie jaar specifieke omstandigheden eigen aan het geval van de verzoeker heeft veronachtzaamd. De verzoeker toont ook niet aan dat geen rekening werd gehouden met de voorafgaande rechterlijke beslissing van de strafrechter te Brussel.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.2.2. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op beslissingen tot verwijdering. Het is niet betwist dat de eerste bestreden beslissing, die werd getroffen met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° en 3°, van de Vreemdelingenwet, een beslissing tot verwijdering uitmaakt in de zin van de artikelen 1, 6° en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals onder meer de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling werd immers ingevoerd ter omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en dient dus richtlijnconform te worden toegepast. Het Hof van Justitie stelt in deze dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens heeft een terugkeerbesluit te nemen, zij dus aan de door artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn opgelegde verplichtingen dient te voldoen en zij de betrokkenen daarover moet horen (HvJ 11 december 2014, C249/13, *Boudjlida*, par. 49).

Het gegeven dat artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet in beginsel voorziet in een gebonden bevoegdheid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wanneer de betrokken vreemdeling in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, hetgeen *in casu* blijkt en niet wordt betwist, stelt het bestuur niet vrij van deze verplichting, haar opgelegd door de Europese wetgever. Er kan worden aangenomen dat de verplichting, opgelegd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, ook net tot doel heeft te vermijden dat vreemdelingen worden uitgewezen in strijd met hogere rechtsnormen, situatie waarin de gebonden bevoegdheid niet meer geldt.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt derhalve een individueel onderzoek noodzakelijk zodat wordt gewaarborgd dat de verweerder bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Het is aan de verweerder om zich, in het kader van dit onderzoek, ervan te verzekeren dat de vreemdeling in de mogelijkheid werd gesteld om de relevante elementen en standpunten kenbaar te maken.

In de eerste bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene heeft het ontvangstbewijs met betrekking tot de hoorplicht getekend in de gevangenis van St. Gillis op 14.09.2021. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Het administratief dossier van de betrokkene bevat geen elementen die erop wijzen dat de betrokkene een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

De verzoeker betwist deze motieven niet. De verzoeker betwist niet dat hij *“na(liet) deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken”* en hij betwist evenmin dat hij *“(na)liet (...) op eigen initiatief (...) de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken”*.

In deze omstandigheden kan het de gemachtigde niet ten kwade worden geduid dat hij in eerste bestreden beslissing heeft gemotiveerd: *“Het administratief dossier van de betrokkene bevat geen elementen die erop wijzen dat de betrokkene een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft.”*

Het stond de verzoeker vrij om in het kader van de uitoefening van zijn hoorrecht de verweerder te wijzen op zijn minderjarige kinderen die in Nederland verblijven. De verzoeker heeft dit nagelaten. Het kan de

verweerder niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met elementen die hem niet ter kennis werden gebracht hoewel hij de verzoeker, specifiek met het oog op de vergaring van de nodige informatie inzake verzoekers specifieke geval, een vragenlijst heeft overhandigd. Het feit dat de verzoeker ervoor heeft geopteerd om niet mee te werken, kan niet aan de verweerder worden toegeschreven.

Gelet op hetgeen voorafgaat en op hetgeen onder punt 3.2.1. werd uiteengezet omtrent de eerste bestreden beslissing, wordt in de specifieke omstandigheden van deze zaak geen schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht aangetoond.

3.2.3. Wat de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM betreft, merkt de Raad op dat de verzoeker blijkens de stukken van het administratief dossier over een Spaanse verblijftitel beschikt die geldig is tot 22 maart 2025 (*larga duración UE*). De thans bestreden beslissingen zijn derhalve territoriaal beperkt tot het Belgische grondgebied (zie ook *supra*). Er valt dan ook niet in te zien hoe deze beslissingen de verzoeker zouden kunnen verhinderen om met zijn kinderen een gezinsleven te ontplooien of verder te zetten in Nederland.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

3.3. Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juli tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE